

nost. Ze skutečné potřeby vyrostou plány samy. Nákladných schemat není potřebí.

Při náhradě bude třeba řešiti, zda má se dáti v hotovosti, v rentě nebo v dlužních listech. Zákon záborový zmiňuje se v § 15. o veřejných ústavech úvěrních, kterým se finanční operace svěřiti mají. Může jich býti použito, pokud bude pozemková reforma v počátcích. Bude-li se jí dařiti, bude potřebí finanční operace velkého slohu. I tu přinese teprve doba. Dnes není potřebí se o ni starati. Nejjednodušším řešením zdály by se mi výplaty úročnými dlužními pozemkovými listy. Byly by kryty umořitelnými pohledávkami za osobami, jimž půda byla přidělena, jako při hypotečních bankách. Těžkým problémem bude otázka výše náhrady. Snaha uložití lehce nabyté válečné zisky v pozemkovém majetku vyhnala ceny jeho do značné výše. Tato výše nemůže býti pro náhradu směrodatná. Bude se však moci zjistiti jich skutečná hodnota, hledíc ku znehodnocení peněz. Než i tu je pochybno, zdali tato hodnota může se vzíti za základ při vypočtení náhrady. S důvodem lze se nadíti, že se valuta časem polepší. Kdyby vlastníci vyvlastněných pozemků dostali za ně dlužní listy v hodnotě dnešní valuty, mělo by to v budoucnosti dvojí efekt. Čím by se valuta polepšovala, tím by majitelé dlužních listů na nich více získávali a tím by rostl také větší dluh osob, kterým se půda přidělila. Nedalo by se tomu jinak čeliti než občasnou konversí úroků dlužních listů i amortisačních kvot majitelů přidělených pozemků. Jednodušeji se bude věc řešiti, vyměří-li se již dnes náhrada podle pravděpodobně mírové hodnoty pozemků v dohledné době.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

K cis. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. § 6: Na dědice přihlášeného k pozůstalosti, proti které se vede exekuce, nelze je vztahovati.

První soudce v exekuční věci proti pozůstalosti F. M. přerušil dle § 6. cis. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. řízení dražební a zamítl návrh vymáhajících věřitelů na pokračování,

poněvadž dle zprávy obecního úřadu jeden z přihlášených dědiců byl 27. července 1914 k vojsku povolán a dosud u něho jest.

Rekursní soud stížnosti vyhověl a nařídil pokračování v exekuci. Odůvodnění: První soudce neprávem zamítl návrh stěžovatelů; neboť nejde tu o exekuci proti vojenské osobě, nýbrž o zahájenou již exekuci proti pozůstalosti po F. M. dne 11. prosince 1912 zemřelé, ke které se přihlásilo ze zákona výminečně více dědiců. Tomu není na závalu, že jeden z dědiců jest ve svazku vojenském. Není zajisté na zahájeném dražebním řízení účastněn jako hlavní strana nebo vedlejší účastník, nýbrž jen jako jeden ze zástupců pozůstalosti, dlužnice, a také mu z pokračování v dražebním řízení nehrozí újma a to tím méně, že mu zřízení býti může opatrovník. Dovolované ustanovení § 6. cís. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. nemá tu místa.

Revisní stížnosti nebylo vyhověno. O d ů v o d n ě n í: V odpor vzaté rozhodnutí odpovídá zákonu. Cís. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. obsahuje výminečná ustanovení v oboru řízení v občanských záležitostech pro vojenské osoby a jim na roveň postavené a nemůže tudíž extensivně vykládáno býti. Pokud se toto nařízení vztahuje zvláště na řízení exekuční, předpokládá, že vojenská osoba jako vymáhající věřitel zakročuje nebo že proti ní jako dlužníku exekuce se vede. Že by však v tomto případě exekuce proti vojenské osobě byla vedena, nemůže podle spisů býti tvrzeno. Dovolávaného nařízení nemůže proto na tento případ použito býti. Stížnost jest neodůvodněna a bylo jí nutno zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
9. února 1915 č. j. R-II. 71-15. R. H.

*Co může požadovati vymáhající věřitel jako interesse
podle § 368 ex. ř.?*

Koncem r. 1914 žaloval A. firmu B. na dodání 735 q sladu. B byla odsouzena dle žaloby. Rozsudek vešel v moc práva v červenci 1916. Ihned po jeho právomoci vedl A. exekuci, jež zůstala bezvýsledná. Na to žaloval firmu B. o zaplacení interesse dle § 368. ex. ř. Škodu počítal summou 81.600 K, co by byl na pivu vydělal, kdyby mu byla žalovaná firma dle rozsudku v pariční lhůtě slad byla dodala, při čemž uvedl, že jen za slad, který si po odepřené dodávce opatřoval jinde, zaplatil na ceně víc o 40.371 K. První soud přisoudil žalobci jen 14.700 K